

han vilde. Det forekommer mig, at det er meget vigtigt at stille Sagen paa denne Maade, thi en stor Deel af dem, der have samlet paa Kunstværker, have hidtil været overordentlig liberale med at lade yngre Kunstnere benytte saadanne Værker til Gjengivelse og heller ikke havt Noget imod, at de igjen folgte, hvad der saaledes var gjengivet, men denne Ret vilde de jo ikke længere have efter Lovforslaget, eftersom Salget jo allerede er foregaaet inden Lovens Tilblivelse, hvorfor Kjøberen ingen Anledning havde til ved Kjøbet at betinge sig en Re-nunstation paa hin Ret. Der maatte i et hvert Tilfælde tages noget Hensyn til de allerede kjøbte Kunstsager; paa dem kunde man dog vistnok ikke ville gjøre en saadan Bestem-melse som den, der er foreslaaet i §5, unven-delig. Saavidt jeg har forstaaet den ærede Minister, ligger i Dyrigt Uoverensstemmelsen mellem hans Betragtning og min blot deri, at medens den høitærede Minister finder, at Kunst-neren udtryffeligt skal have overdraget Retten til Gjengivelse til Kjøberen af sit Kunstværk, for at et saadant Værk skal kunne gjengives af Andre paa en af de Maader, som Loven nævner, saa mener jeg derimod, at han udtryffeligt skal have reserveret sig Retten til at gjengive sin Tanke, for at kunne beholde denne Ret.

Indenrigsministeren: Jeg skal kun bemærke, at jeg antager det som givet, at § 5 efter sin, som jeg har sagt, deklaratoriske Karakter ikke kan tillægges nogen tilbagevirkende Kraft. Efter de Ytringer, der nu faldt fra den ærede Taler, maa jeg indrømme, at Meningsforskjellen mellem os synes at være af en væsentlig principiel Karakter, idet han nemlig betragter den Eneret, der ved dette Lovudkast tilsigtes givet Kunstneren, forsaavidt den ikke allerede tidligere er givet ved Forordningen af 1837, som en Deel af Eiendomsretten til det paagjældende Kunstværk, medens jeg derimod betragter den som en ganske ny Ret, der staves og gives ved dette Lovudkast.

Da Ingen flere begjærede Ordet, fattes Sagens Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 68 Stemmer.

Rein: Jeg tillader mig at foreslaae, at Sagens videre Behandling overgives til et Udvalg, bestaaende af 5 Medlemmer, alle valgte her i Salen.

Ovenstaaende Forslag fattes derpaa under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 64 Stemmer.

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen:

Første Behandling af: „Udkast til Lov, angaaende Bemyndigelse for Indenrigsministeriet til at bevilge Fritagelse for Brug af stemplet Papir til Tilstaaelser for haandsaaet Pant“.

N. Jensen: Forsaavidt det foreliggende Lovudkast gaaer ud paa at ophæve den Stempelafgift, der er lagt paa Laan mod haandsaaet Løsprepant, kan jeg fuldstændig være enig med det. Jeg anseer det for en overordentlig uheldig Beskatningsmaade, at man har søgt at indvinde endeel af Statens Indtægter ved en saadan Stempelafgift, thi det er jo aabenbart, at man, ved at gaae frem paa denne Maade, bestatter Trangen, istedetfor at man efter alle fornuftige Principer for Beskatning bør saavidt muligt søge at ramme Formuen. Jeg kan altsaa være tilbøielig til at gaae ligesaa vidt, som man ønsker og er istand til, ad denne Veje, lige saavidt, som man vil, for at ophæve alle saadanne Stempelafgifter; men naar den ærede Minister tillige i dette Lovudkast har forbeholdt sig Ret til at have det i sin Haand, kun at give denne Berettigelse til saadanne enkelte Mænd eller enkelte Selskaber, som han dertil maatte finde stikede, og endvidere har forbeholdt sig at tage denne Berettigelse tilbage, naar han maatte skjønne, at den ikke blev brugt paa rette Maade, saa kan jeg ikke deri være enig med Lovudkastet. For det Første er det meget uheldigt at gaae i denne Retning, fordi det fører os ind paa Begunstigelsesnes Vej, som man saavidt muligt bør undgaae, og for det Andet troer jeg, at det, som den høitærede Minister paa denne Maade vil opnaae, aldeles ikke derved vil kunne opnaaes. Grun-